

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Sorgeixen aquests dies, a casa nostra, certes manifestacions de dones que, de persistir, poden degenerar en aldarulls malintencionats. Sincerament cal reconèixer que el malestar no és infonamentat, i que les causes originàries d'aquest estat passional han de trobar-nos a tots amb la millor disposició de sacrifici per tal de superar-les en el possible i donar així satisfacció a les sofertes dones sobre les quals recau el pes principal de la penúria que ens imposa el fet de la guerra provocada pel feixisme. Es amb bona intel·ligència i amb l'esforç de tots, que s'ha de demostrar el propòsit de millorament i d'esmena — si cal —, en la prestació dels serveis més estretament lligats amb el proveïment de la població. Però que ningú s'hagi de creure que en el moment d'ara poguem viure en un paradís. Són hores de privacions en les quals solament podem trobar un lenitiu predisposant-nos al sacrifici que la defensa de la causa del poble ens imposa i en l'observança de les normes restrictives de menjar l'aliment precís per al manteniment del cos i compaginant l'aliment de vida amb els articles que ens siguin factibles d'obtenir. Voluntàriament, tothom s'ha de sotmetre als sacrificis que es deriven de la guerra; igualtat absoluta, sense distinció de jerarquies ni d'influències de cap mena. I en aquest pla, tallats d'arrel tots els abusos i privilegis, l'adquisició i distribució dels productes és un treball que només demana atenció metòdica i certa competència dels qui el tractin. Cal, però, que des d'on comença l'engranatge que encarrila la política de proveïments, hi hagi un ple coneixement del problema i el millor desig de servir els interessos del poble, ja que, d'altra manera, la minsa intervenció que es deixa als Ajuntaments en matèria de proveïments, per tanta voluntat que aquests hi demostrin, no pot suplir les deficiències i, més concretament, l'abandó que recau sobre les poblacions. Per això, la rectitud de tractament i la relativa normalització que el poble desitja entorn del problema de proveïments, tant com s'hi ha de fer des d'ací ha d'anar lligat amb una orientació enèrgica i encertada des del Govern de la Generalitat.

ALFIL

REFLEXIO

Conjugar el verb reflexionar és el que cal fer sempre. Reflexionar sobre un acte qualsevol, per poca que sigui la seva importància, és sempre positiu i beneficiós. La impressió, per si sola, ens portaria, les més de les vegades, a solucions precipitades si no fos el que pensem després sobre la mateixa.

Si en els fets esdevinguts recentment hom hagués reflexionat només que un petit moment o instant, abans d'actuar, s'haurien evitat moltíssimes coses, extraordinàriament desagradables, i també determinats espectacles que a res han aconduït ni construït. No cal pas referir els actes irreflexius que s'han contemplat.

El més ignorant veu en la superfície de la investigació més simple i senzilla, la necessitat de no apartar-se ni un moment del camí de la cordialitat i de l'objectivitat. En l'ànima de tots, de tots els qui som com ha d'ésser la raça humana, s'hi troben infiltrats els mateixos sentiments.

Sembla talment que volguem convertir-nos en uns fermes propagadors de la cèlebre frase de Rousseaux: «Homo, homini lupus» (l'home per l'home, un llop). Sembla que haguem perdut el respecte humà; que la set de sang i venjança sigui la única esperança que ens faci viure. Per aquest viarany, ben prompte l'home esdevindria primitiu.

¡¡Reflexionem d'una vegada!! Ja ha passat a la història la frase primera dels moments de la revolució en els que ha imperat la indisciplina; que el fusell i la pistola han substituït a la ploma; que els arguments per a convèncer han estat l'anihilació i la coacció constants; i en la que tots els ànims han estat imbuïts de prejudicis, recels i suspicàcies.

Obrim d'una vegada els ulls a la realitat, i sense usar frases, que no hem pas de repetir, per no caure en aquest vici, sincerament, obertament tots, sense cap mena d'hipocresia, amb una prèvia *purga reflexiva* per a rompre definitivament amb el recent passat, però sense rompre amb ningú, aixequem ben alt, el més alt possible, el formós pavelló de la pau interna, germanívola, tot no oblidant ja mai més la ¡¡Reflexió!!

HOMO